

Med Hensyn til de 2 sidste Tilskud, der ikke tidligere have været bevilgede, skal man bemærke Følgende:

Hvad først angaar Tilskudet til en Læge i Brande Sogn, da har det paagjældende Sogneraad anholdt om, at der af Statskassen maa blive ydet et Tilskud dels til Opførelsen af en Lægebolig i Brande dels til en Læges aarlige Løn. Sogneraadet har i saa Henseende blandt Andet anført, at Brande Sogn er meget ilde stillede ved at have 2 à 3 Mil til nærmeste Læge, hvortil kommer, at Sognet har en stor Udstrækning — omtrent 28,000 Tdr. Land — og at Beboerne, hvis Antal er imellem 1,800 og 1,900, gennemgaaende ere Smaaataarsfolk, saa at de enten slet ikke have Kjøretøi eller maa kjøre med Stude. Over dette Andragende har Justitsministeriet indhentet Betænkninger ikke alene fra vedkommende Amtmand og Herredsfoged men ogsaa fra samtlige paagjældende medicinale Autoriteter, og alle disse Betænkninger gaa ud paa at anbefale dette fattige Sogn til at erholde Hjælp af Statskassen i det omhandlede Viemed. Ministeriet fandt ogsaa, at der, forsaavidt vedkommende Amts- og Sognekommuner ogsaa vare villige til at yde passende Bidrag, var Anledning til at tilstaa saadan Hjælp, dog efter de hidtil fulgte Regler kun til Lønmen og ikke til Opførelse af Boligen, og indhente derfor Erklæringer i saa Henseende fra de paagjældende Kommuner. Da Veile Amtsråd derefter med Indenrigsministeriets Samtykke har erklæret sig villigt til at bidrage 400 Kr. aarlig til Lønmen, medens Brande Sogneraad har forpligtet sig til at tilvejebringe og vedligeholde en passende Bolig for den omhandlede Læge, skal man foreslaa, at den øvrige Del af den foreløbig fastsatte Løn udredes af Statskassen, idet man skal henvise til, at der under lignende Forhold er tilstaaet et lige saa stort Tilskud, nemlig til Lægen i Bovlund.

Angaaende det foreslaaede Tilskud til en Læges Befordring til Mandø skal man dernæst anføre, at Beboerne paa denne Ø allerede i 1879 ansøgte principielt om at erholde en fast Læge paa Den hele Aaret rundt og subsidiært om at faa en Læge om Vinteren samt visse Lægebeføj om Sommeren, mod at Kommunen tilfød 200 Kr. aarlig som Bidrag til Lægens Lønning. Da Justitsministeriet imidlertid efter de andetstedsfra indvundne Erfaringer maatte antage, at Lægehjælp ikke vilde kunne faas paa denne Maade, selv om der af Statskassen blev ydet det største tænkelige Tilskud — en Distriktslægelønning — fandt Ministeriet ikke Anledning til at søge noget Tilskud bevilget; men da man dog maatte erkjende, at Den var uheldig stillede med Hensyn til at erholde Lægehjælp og at navnlig Beføringen ved Lægens Befordring var uforholdsmæssig stor, lovede man at søge en Ordning iværksat, hvorved Lægens Befordring (Subsidiær derunder indbefattet) i Sygdomstilfælde, dog udenfor Epidemier, overtages halvt af Statskassen, naar Sognekommunen overtog Udredelsen af den anden Halvdel. Da Kommunen gif ind herpaa, har Ministeriet, navnlig for at indvinde Erfaring om Udgiftens Størrelse, nu i Løbet af omtrent 2 Aar ladet Halvdelen af bemeldte Udgift afholde af den paa § 20 IV. F. til andre Udgifter ved Medicinalvæsenet bevilgede Sum; da det nu har vist sig, at det Beløb, der i det omhandlede Viemed vil være at udrede af Statskassen, vil udgjøre omtrent 200 Kr. aarlig, skal man foreslaa, at denne stadig tilbagevendende Udgift optages blandt de andre ekstraordinære Tilskud til Læger.

ad IV. C. og D. Som for tidligere Finantsaar.

ad IV. E. Som for Finantsaaret 1883—84 med Undtagelse af det ekstraordinære Honorar til Stiftsphysikus Trautner paa 1,000 Kr.

ad IV. F. Som for tidligere Finantsaar.